

zima
2022

G R I A
D I
E N T

creative hill college

Náš tým

Alan Galas

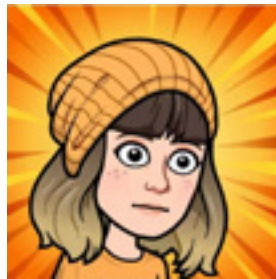
Klára Návrátová

Veronika Vašátová

Natálie Hanělová

Věra Kouřilová

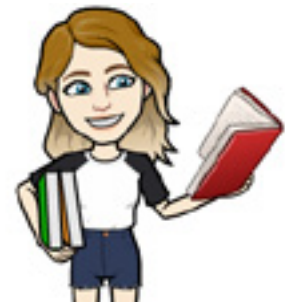
Tomáš Bártek

Mirek Zatloukal

Tereza Vehovská

Michaela Randusová

Taťána Nečyporuková

Jana Klinkovská

Barbora Ilčíková

Tereza Valíková

- 1 Prodané umění
- 3 Rozhovor s absolventem
- 6 Argumentační esej
- 9 Knižní koutek
- 10 Povídka
- 12 Psychologie barev
- 14 Kouzlo kinofilmu
- 16 Skating Polly
- 17 Recenze automatu
- 18 Znamení zvěrokruhu

Nejdraže prodaná díla v roce 2021

Web artsy.net zaměřený na obchod s uměním zveřejnil žebříček nejvyšších aukčních prodejů roku 2021.

Picassův obraz Sedící žena u okna (1932) překročil jako jediný hranici 100 mil. dolarů, prodal se v přepočtu za více než 2 mld. korun.

Na dalších místech se umístili Jean Michel Basquiat s dílem In the case (1983) za více než 93 mil. dolarů.

Následuje Sandro Botticelli a jeho Portrét mladého muže s medailonem (1470-80) za více než 92 mil. dolarů a Vincent van Gogh s dílem Chaty obklopené olivovníky a cypřiši (1889) za 71 350 mil. dolarů.

Do první desítky se dostalo i jedno čistě digitální dílo, za bezmála 70 mil. dolarů se prodalo NFT umělce Beeple s názvem Everyday: The First 5000 Days. Jde o první nezaměnitelný token v nabídce některé z prestižních aukčních síní.

[christies.com](https://www.christies.com)

ceskatelevize.cz/porady/1097206490-udalosti-v-kulture

Sedící žena u okna

Chaty obklopené olivovníky

Portrét mladého muže
s medailonem

3 Rozhovor s absolventem

Ondřej Hošek, bývalý student CHC, momentálně student FAMU. Filmař, který již na střední škole natáčel a tvořil filmy o nekonvenčních tématech.

1. Čím jsi chtěl být jako malý?

Nikdy jsem nechtěl být kosmonautem nebo popelářem. Pamatuju si, že když jsem začal vnímat sebe, chtěl jsem být designérem. Neměl jsem samozřejmě ani ponětí o tom, co se za tím pojmem skrývá, ale tehdy mi to přišlo skvělé.

2. Měl jsi na základní/střední škole vždy ambice jít na FAMU a věnovat se režii?

Zvláštní věc, všichni okolo mě mi to říkali. Od dvanácti jsem se věnoval videu a lidé okolo mě (většinou) ze srandy prohlašovali, že budu režisér a že budu studovat FAMU. A teď jsem tady, no...

3. Jaký pro tebe byl pocit, když jsi zjistil, že jsi přijatý? Měl jsi radost nebo jsi cítil nejistotu?

Samozřejmě jsem z toho měl velkou radost, ale v procesu přijímaček nebyly moje naděje příliš vysoko. Neměl jsem velkou důvěru v to, že by mi to vyšlo, protože mi každý říkal, že to asi nevyjde. Prostě jsem dělal to, co jsem dělat měl a byl jsem sám sebou. Myslím, že to bylo důležité. Za každým kolem přijímaček jsem čekal, že mě pošlou domů. Je to zvláštní směs dvou protilehlých pocitů. Bylo sladké, že jsem se dostal dál, ale zároveň jsem žil v hořkém přesvědčení, že každou chvíli to může skončit. Ten čas si nepamatuji způsobem, kterým si pamatuji ostatní časy. Být autentickým se asi vyplatilo.

4. Připravila tě naše škola na vysokou dobře?

Tohle mě za ty poslední tři měsíce na vysoké napadlo několikrát. Věřím, že mi Creative dal nejvíc, co šlo. CHC je prostě taková malá FAMU. Celkově je to přátelské prostředí, ve kterém se nejvíc vyplatí prozkoumávat svoje umělecké tužby. Ať už dopadnou jakkoliv, ten tvůrčí proces je klíčový a ten vám nikdo jen tak nedá.

5. Jaké jsou tvé plány na vysoké? Připravuješ něco nového?

Moje plány na vysoké jsou seberozvoj. Jsem moc mladej na to, abych točil trháky. A ty mě zatím moc nezajímají. Raději teda zkusím útvary, které nejsou úplně schematické. Jasně, občas to nemusí vyjít, ale pořád jsem na škole. Takže prozkoumávání. A obecně, připomínání si, že život není jen film.

Teď připravuji svůj prvácký film. Máme omezení 30 slov a je to sranda.

6. A jak to vidíš po studiu?

Nějakou dobu jsem se chtěl odstěhovat do Berlína, ale uvidíme. Rád bych samozřejmě točil. Vyzkoušet všechno možný v audiovizí, nezavírat si předem cesty. Dělat věci, co mě baví, stejně nic moc jinýho neumím.

7. Myslíš, že pandemie a distanční výuka měla na tebe a tvé studium velký dopad?

Nebyl to tak velký rozdíl. Chyběla mi samozřejmě praktická část školy, tu bych chtěl mít. Dělal jsem prostě trochu jiné věci než za normálního chodu. Třeba začal víc psát a malovat.

8. Mrzí tě, že jsi nemohl natočit svůj maturitní film, nebo to bereš tak, že si to vynahradíš na vysoké?

Jasně že mě to mrzelo, zvlášť když už jsme na to vypitchovali nějaké peníze a byl nám schválen docela netradiční scénář. Na druhou stranu jsem měl potom čas věnovat se scenáristice. Napsal jsem věc, která je docela nekonvenční a jsem rád, že mě učitelé podpořili. Je možný, že to ještě v budoucnu natočím.

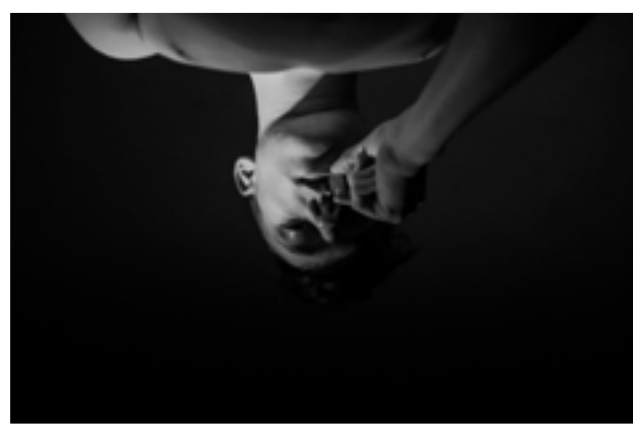
9. Je něco, co bys chtěl vzkázat studentům CHC?

Nejsem úplně v pozici, abych předával moudra. Ale je důležitý uvědomit si, že na ničem nezáleží. A nejlepší lék na kocovinu je vývar.

...

Jsem velmi ráda, že Ondra souhlasil s tímto krátkým rozhovorem. Já mu moc děkuji a přeji úspěchy ve studiu i po něm.

Argumentační eseje

„Lidé si ničí svou radost sami.“

Ve velmi nepříjemné situaci je složité někomu nebo sobě samému říct, že bolest, kterou cítíme, si způsobujeme sami. Pravdou však zůstává, že jediný člověk, který může způsobit to, že necháme, aby chování ostatních ovlivnilo naše pocity, jsme my sami. Je jen na nás, jestli si určíme, zdali se budeme usmívat nebo plakat, i když je to kolikrát zdánlivě těžké a nemůžeme jen tak lusknout prsty a být na celém světě nejšťastnější. Ale svým způsobem i to jde. (Tohle totiž dokážou někteří šťastlivci, kteří až tak moc nad věcmi nepřemýšlí a berou je tak, jak jsou a s tím zkrátka dokážou v klidu žít - lidičky, kteří tohle ovládáte, máte můj neskonale a upřímný obdiv.)

„Jenže, jak si za svůj smutek může člověk sám, když mu ublíží ta nejbližší osoba? Osoba, které věřil? Osoba, pro kterou se mohl zpřetrhat? Osoba, která pro něj byla útekem od všeho zlého a teď tu najednou není, protože jí na tom člověku nezáleží? A přesto, že ta osoba nezemřela, tak se tímto způsobem vytratila někomu ze života a vlastně to se dá počítat za zhynutí té osoby, poněvadž se s ní přece už nikdy nebude přátelit tak, jak tomu bylo doposud. Jak po tomhle může být někdo šťastný, když neztratil jen tu osobu, ale také kousek ze sebe samého?“

Nejde to hned. Nejde to jen tak. A hlavně to chce čas. Tohle není žádný nový objev, ale ještě předtím, než se zmíním o tom, že jde být i po takové ztrátě šťastný, tak je docela podstatné si připomenout, že mnoho lidí kolem nás je skutečně a hluboce smutných. Jsou v něčem zatvrzelí a nám hlava nebere proč, když jsme zrovna my šťastní a vidíme tu krásu světa kolem nás a oni ji vidět nemohou, lépe řečeno třeba i podvědomě nechtějí. Jejich trápení nám kolikrát může přijít banální - a někdy i naše trable mohou někomu přijít právě taktéž naivní - řekneme jim, ať nad tím mávnou rukou, což neudělají, jelikož to přece nejde jen tak... Skutečně to nejde jen tak. Člověk to musí chtít a nečekat na to, až bolest sama vyprchá. A není nic jednoduššího než se v tom veškerém smutku zapomenout, poněvadž to přece člověk zná a nemusí se tolik snažit jako u toho, když se pokouší být pro něco šťastný. Jelikož než ho začne něco skutečně těšit, tak ho čeká ještě dlouhá cesta, ve které se sem tam vrátí do toho špatného, co se v jeho životě odehrálo.

Ono to však skutečně jde. Jde vstát a usmívat se. Jde jít do školy či do práce a cítit se při tom skvěle. Jde i nemyslet na ten smutek z nějaké události anebo na něj myslet bez utrpení. Říct, že je to o nastavení mysli, je sice pravda, ale jedná se o příliš široký pojem, jenže je to také první krok ke zaměření se na jiné věci. Především maličkosti, které člověku mohou přinést radost, jako teplý den, vůně kávy, dobrá knížka, skvělá hudba či setkání s někým milovaným.

Závěrem, osobně samozřejmě nejsem žádný odborník na štěstí (pokud tedy někdo takový existuje). Ačkoli jsem poměrně veselý člověk (až tak, že to musím kontrolovat, protože si někteří myslí, že v sobě něco mám anebo je to zkrátka otravné), tak po večerech na mě ta tíha světa dopadne. Jednou jsem radostná až příliš, někdy zase proliji zbytečné slzy pro něco, za co to ani zdaleka nestojí, poněvadž co se stalo, stalo se a minulost už nikdo zvrátit nemůže. A to je ale velmi zásadní věc, kterou by si měl každý několikrát při špatných chvílích zopakovat a nechat tu nepříjemnou událost plavat. Naše minulost nás nepotřebuje, budoucnost ano a do ní se dostaneme jen díky přítomnosti.

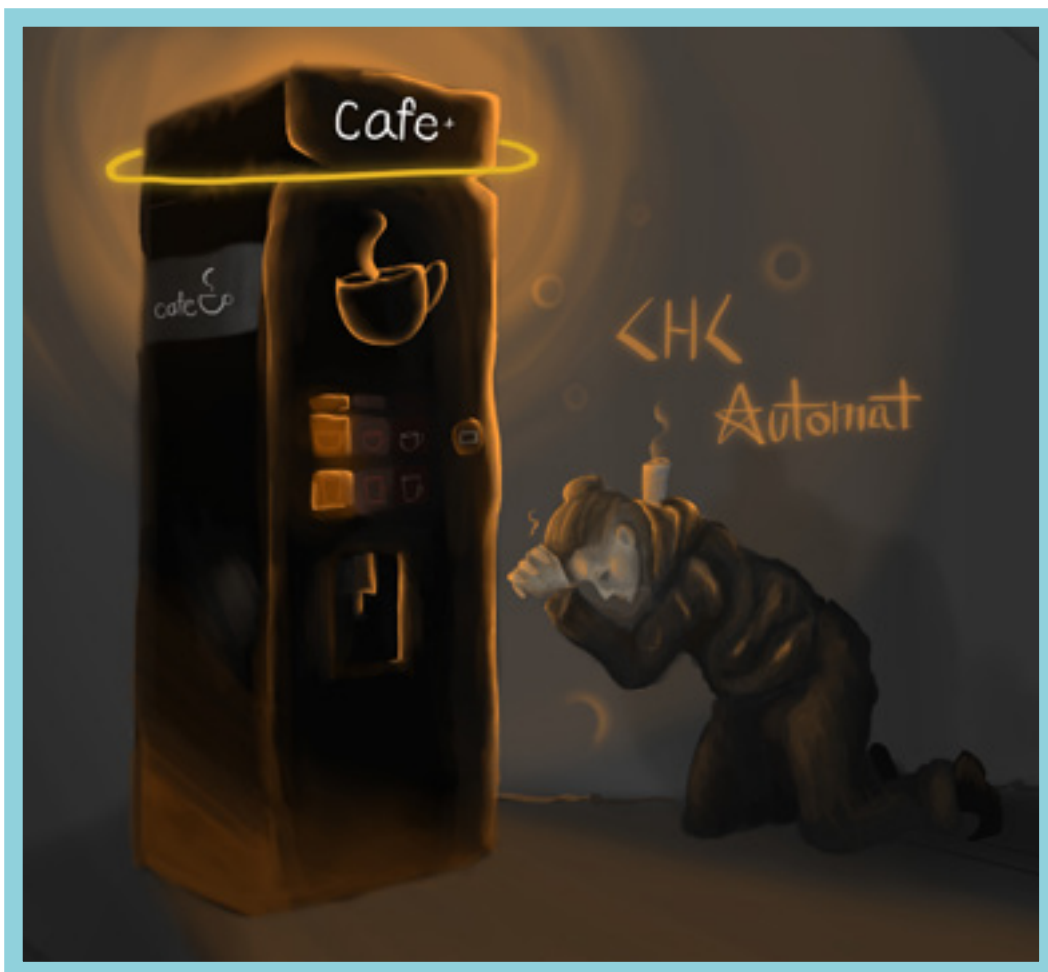
A už je přece jenom na mě, jestli budu sedět a brečet, anebo sedět a smát se vlastním stupidním vtípům. Nikdo mi přece nedrží bouchačku u hlavy a nutí mě cítit to, co právě cítím. Nikdo. Nikdo tohle nemůže udělat. Nikomu tohle nikdo nemůže udělat. A přece pokud si budeme myslet, že se nepůjde smát, tak to nepůjde. Pokud si budeme myslet, že už nikdy nebudeme šťastní, tak nebudeme. A pokud budeme přesvědčení, že se dá na všechno špatné každý den nemyslet, tak to bude stejně tak možné.

Naše radost zkrátka spočívá v maličkostech. Soustředěním se na detaily, a ne na příliš velké věci. Hodně z nás je často nešťastných z toho, že si říká: „až budu slavný, tak budu šťastný...“ „Až vyhraji milion, až dostuduji, až si najdu pravou lásku...“ ale také to vždy nemusí být tak velké věci, ale také: „až dočtu tuhle knihu, až se najím, až přestane pršet, až za týden, až po práci, až na Vánoce, až na Nový rok...“ A bude to až někdy skutečně pravda? Ne, protože si člověk najde další až někdy, jelikož si neuvědomí, že šťastný může být jen teď a tady. Ne zítra, za týden, za rok... Protože nikdo neví, co za tu dobu nastane. Je potom docela síla, když vidí, že se raduje z právě udělané kávy, z právě hotové práce, z knihy, kterou nyní čte, ze seriálu, na který se teď dívá, či z přírody, kterou zrovna prochází.

Možná, že kdyby to bylo jen na nás (což ve velké části je), tak tolik smutní nejsme. Jenže kolikrát na člověka tlačí ostatní a hlásají, co je správně, špatně, kvůli čemu by se měl cítit zle, a pro co dobře. Stane se ne jednou, že jsem více vynervovaná z lidí kolem mě a řeším věci (jako třeba jejich trable, trápí mě to, co trápí je, a mrzí mě zkrátka spousta dalších věcí okolo nich), které bych třeba v nějaké chatce hluboko v lese nedaleko jakési hory s ochočeným vlkem neřešila. Proto jsem nejspíš tak skálopevně přesvědčena, že budu žít v chatce u lesa. Ale s tím vlkem to ještě promyslím... Každopádně je adekvátní řešení opustit civilizaci? Určitě ne pro všechny a určitě ne pro přírodu, kdyby se tak rozhodl kdekdo. Ale jako řešení to možnost je, protože někdo se zkrátka nepotřebuje s tolika lidmi bavit a být vedle jejich trápení z banálností a je radši někde v mírumilovném prostředí. Ona je vlastně pak docela výzva si klidné prostředí vytvořit sám v sobě v takovém chaosu plném spousty nespokojených lidí. Také další kurážné řešení. Každý by totiž měl nejprve zapracovat sám na sobě. Začít jasně a jednoduše u sebe. Ať už začne pracovat na svém vystupování, chování, vnitřním klidu, pili k práci... Tedy úplně nekomplikovaně přijmout sám sebe a se sebou také tak pracovat. Vyrovnaně přistupovat k sobě a nápodobně k ostatním. Svět se jednoznačně posune k lepšímu, jakmile započneme svůj seberozvoj a s ním v dobrém inspirujeme ostatní. Proč? Protože to má jednoznačně smysl. Pak se ta radost skutečně pěkně šíří. Ono totiž ztratit se od lidí, než se člověk sám o něco pokusí, není úplně správná volba jako první možnost.

Každopádně, než se člověk rozhodne utéct od lidí, když si to vyrovná sám v sobě, tak by bylo fajn v klidu bez emocí nějakému smutněnci ukázat, že není tak těžké se smát. Možná by měli mít určití lidé povinnost pomoci a ukázat nešťastníkům, jak se posunout dál. Těmi určitými lidmi se myslí ti, kteří jsou v něčem dobří anebo jsou k ostatním fér a vidí, že někdo to má opačně a je vůči ostatním nepříjemný, tak to tomu dotyčnému minimálně a v klidu říct. Slova jsou v tomhle strašně důležitá, neboť mlčení jen zabíjí. Proto ti určití, kteří se umí radovat, by vskutku mohli těm smutněcům jen ukázat cestu a nechat je, aby po ní šli dál už sami. A hlavně tu radost nikomu nevnucovat. To má pak docela opačný efekt. Proto přesně musí jít po své cestě k radosti sami. Jelikož nikdo si tu cestičku za ně nevyšlape. Ale dá se to zvládnout. Dá se se smutkem vypořádat. Především tak, aby to neomezovalo nikoho dalšího. Důležité však je, aby člověk začal sám u sebe a neohlížel se po štěstí ostatních lidí. Nejde to hned, nejde to jen tak, ale zvládnout se to dá. Je to běh na delší trať, ale nebyla by to přece jen nuda, kdybychom měli všechno hned, jak na lusknutí prstů?

Jmenování premiéra...

Autor: Elizabeth Berg

Rok vydání: 2017

Původ: Spojené státy americké

Příběh Arthura Truluva je citlivý a milý příběh o tom, že na štěstí se dá narazit v jakémkoliv věku. Spojuje dohromady přátelského staříka Artura, sedmnáctiletou ráznou Maddy a neodbytnou Lucille. Události tomu chtěly, aby tito lidé, poté, co se každému z nich přihodila bolestivá ztráta, pospolu zůstali a vytvořili tak novou rodinu.

Sice si všichni prošli něčím nepříjemným, něčím, co se může přihodit úplně každému, a něčím, co se běžně bohužel stává, avšak autorka se na situaci dívá pozitivně. Ne však nějak nadměrně optimisticky. Zkrátka bere jejich situaci tak, jak opravdu je, ale nedusí postavy v útrapách a všem zlém. Příběh je vyprávěn vstřícně ke všem, co se musí vypořádat s podobnými příhodami a zároveň je nechat plynout a pokračovat se vztyčenou hlavou dál. Je to přece jenom o tom, že se štěstí dá najít v místech a době, kdy ho ani nečekáme, a v jakémkoliv věku.

Příběh Arthura Truluva

Zlodějka knih

Autor: Markus Zusak

Rok vydání: 2005

Původ: Austrálie

Další z mnoha nádherných knížek, o níž jste už nejspíš slyšeli. Ona ne vždy známá kniha může být ta nejlepší ze všech, ačkoli to do jisté míry jde ruku v ruce. Nicméně to není případ Zlodějky knih, která by určitě měla patřit mezi pomyslný seznam knížek, jenž by měli znát a přečíst všichni. Je skutečně mnoho úžasných knih, ale mezi tou hromadou si jistě i tato zaslouží pozornost a čas. Příběhů o druhé světové válce jsou jistě mraky. Tento sleduje období z pohledu neobvyklého vypravěče. Tedy lépe řečeno z pohledu nezvyklé vypravěčky, kterou je sama smrt. Dokonce není vyobrazována jako bezcitná nemoc, jež nás jednou všechny pohltí. Má hluboce osobitý přístup k vyprávění o životě dívky Liesel, hlavní hrdinky. Povídá o ní od doby, co se s ní poprvé setkala a naštěstí si ji při jejich prvním setkání neodnesla, jak už to bývá, když se někdo se smrtí střetne. Uchovala si však v sobě vzpomínku na ni, aby o ní mohla do budoucna vyprávět.

Ačkoli se téma nemusí hodit všem na klidné zimní večery, kdy se člověku opravdu nechce zamýšlet nad těžkými věcmi, určitě to není jeden z těch příběhů, které byste museli kvůli drastičnosti ukončit. Jedná se skutečně o promyšlený a krásný příběh, jemuž stojí za to jednou šanci dát.

Hodiny z kostí

Autor: David Mitchell

Rok vydání: 2014

Původ: Velká Británie

Napříč lety od roku 1984 až do 2043 nás provází protagonistka Holly Sykesová, která se nešťastně zaplete do sítě nadpřirozených událostí ovlivňujících její život od malička až do stáří. Během svých rozhodnutí na cestě životem se střetává s řadou dalších postav, jež doprovází podobná setkání s nerealitou jako Holly. Součástí abnormální jsou bytosti podobné lidem záměrně cílící na Holly. Ta jim buď musí s každým uplynulým rokem utíkat, nebo se vzepřít.

Do rozsáhlého příběhu se kromě jejího podrobně popsaného života povedlo dostat v závěru i vizi postapokalyptického světa, k čemuž vybízí psaní o letech daleko v naší budoucnosti a aktuálnost globálního oteplování, které na konci hraje významnou roli. Každopádně od začátku se jedná spíše o detailně vykreslenou Holly a další lidi, u nichž také autor zabrousí pod skořáčku jejich osobního života. Nabízí se tak silný psychologický vhled do jejich myšlení i problémů a až právě na konci knihy vyplyne z příběhu tato globální katastrofa. Spousta stránek je napínavá a vydržet se u nich dá dlouho, než si člověk uvědomí, že mnoho situacích nedopadne úplně nejlépe. Minimálně vás bude zajímat, co se tedy bude dít dál, avšak nedá se zaručit, že byste po přečtení knihy měli zrovna nejlepší pocit.

Alespoň konec vybízí k tomu, abychom se uskromnili a přestali si myslet, že je země navždy naše. Ačkoli podobně by měl vyznít každý příběh s touto tematikou.

Říká se, že uprostřed každého problému se nachází příležitost. Tedy alespoň tohle jednou řekl Albert Einstein. Už to bude pěkně dávno, co ho to napadlo. A mně to přišlo na mysl hnedka po probuzení. Než bych však přišla na to, jak je to dávno, co to pronesl, zahleděla jsem se do černo černa za namrzlým oknem. Ještě je brzy, za chvíli však bude čas vyrazit. Jenomže usnout už se mi nepodaří. Zamyslím se nad tou větou. Dovolím si s ní nesouhlasit, alespoň částečně. Protože tohleto tvrzení platí jen pro ty, kteří se problémy rozhodnou řešit. K těm ostatním se otáčí zády. A já patřím k těm ostatním. Stejně tak se otáčím zády k tomuto tvrzení a to z úplně praktického důvodu. Nikdo problémy nechce a když nastanou, tak kdo sebere tolik odvahy a chuti, aby s nimi vyjednával? Vskutku málokdo. Nedívím se tomu. Dávno k té vzácné skupince nepatřím. Bohužel, ať už bych tohle sebevíce ráda o sobě tvrdila, už tomu tak dlouho nebude. Jenže to ráno jsem si myslela úplně opak.

Slunce opatrně vychází, vlci se stahují zpátky do lesů, je nutné vyjít zavčasu. Ještě než se mi chlad zažere do tváří, krbem vyhřátou dřevěnou chatkou se proline vůně horkého čaje. Bude se hodit na cestu. Jako každý den. Sleduji, jak se z bylinek linou skvrny barev míchající se s vařící vodou. Je mnohem důležitější než jídlo. V těchto nadmořských výšinách není nic důležitějšího, než snaha udržet se v teple. Člověk přesto však po nějakém čase zhouževnatí a místo několika vrstev si vystačí se svetrem, pláštěm a pevnými vysokými botami. Už tu jsem dostatečně dlouho na to, abych to měla podobně. A až na nějaké další drobnosti zde není prostor na mraky zbytečných věcí. Skromní sem dojít musíte, abyste vůbec přežili. S tímto minimalismem je tady i málo starostí. Opatrujete především sebe, to je základ. Jenže pokud jste se rozhodli ať už z jakéhokoliv důvodu pečovat o něco dalšího kromě vás samotných, problémy se vám navýší. Kdo by o tohle dobrovolně stál? Leč samotná lidská povaha nasvědčuje tomu, že spousta z nás ano. A vlastně i já, i přesto, že jsem se zřekla řešeních kdejakých cizích potíží.

Avšak nemůžete žít v mylné představě o tom, jak je váš svět snazší, když pobýváte stovky kilometrů od civilizace na zasněžených vrcholcích s místy zelených plání, na něž se musíte se svými dvaatřiceti závazky přesouvat kdykoliv je to možné, jakmile vlci chodí spát. Tohle je přesně má konkrétní zodpovědnost. Zvláštní. Nepřeji si starosti a přitom jsem ochráncem dvaatřiceti nevinných bytostí, které by si samy v mnoha případech rady nevěděly. Nejsem na ně však dočista sama. Čaj není totiž to jediné, co bych nedokázala postrádat.

Kdybych to měla přepočítat, tak dohlížím na třicet tři stvoření. A z toho to jedno dává se mnou pozor na ta zbývající. Nahání je v kruzích, přivolává domů, vodí je za mnou či sedí na ledových kamenech a zahřívá mi svým huňatým tělíčkem klín, jakmile sledujeme klidných dvaatřicet živých bílých chomáček vlnících se na zelené pastvině. Takto se to děje až do západu. Do té doby je nutné se vrátit zpátky domů a vyvarovat se největší hrozbě. Čistému nebezpečí z hlubin divočiny. A čistému možná jen proto, že pochází ze samotné přírody. Tito šedosrstnatci mají úděl lovit bílé chomáčky. Navíc je nutné toto neposkrvněné nebezpečí nesrovnávat s mnohem děsivějšími strašáky a potížemi jdoucími ruku v ruce s nimi. Je v nich totiž rozdíl, a to dosti velký.

Jak prosté. Neutekla jsem daleko proto, abych se s ničím nemusela potýkat. Takhle to ani nefunguje, vždycky se s něčím musíte poprat. Jelikož si uvědomuji rozdíl mezi těmito dvěma nebezpečími, odešla jsem proto, abych se

skryla před nejvíce zranitelným zlem. A teď tady nyní klidně sedím a ochraňuji pár bytostí před nepředvídatelnými nástrahami, na svůj čin bych hrdá být neměla. Možná tady ani nejsem po právu a sama jsem hrozbou na každé cestě, kterou projdu, v každé řece, jež přebrodim, anebo během na vzduchu, jež dýchám. Třeba jsem tu také parazitem, který by své mylné kroky neměl zakrývat jakýmsi dobrými skutky. Ono stejně navždy bude na pováženou, co se dá považovat za upřímně přívětivé, nebo škodící. Komu všemu by asi přišlo to, co dělám, správné?

Sama to nemohu posoudit. Sama jsem utekla před tím největším zlem místo toho, abych se mu postavila. A také moc dobře vím, že součástí té špatnosti jsem i já. Popravdě a neoddelitelně. Ani už netuším přesně, co jsem od toho očekávala. Proč jsem centrum strašáků opustila, je jasné samo o sobě. Čím více tady trávím dny, které se během chvíle překotily v roky, tak mě napadá, že by to určitě nemohlo fungovat, kdyby se takto rozhodl každý a utekl by na samotu dál od takových, jako jsem sama já. To by vůbec nebylo dobré, především proto, že já se problémy rozhodla opustit a ne je řešit. Spousta z nás má podobný postoj. Spousta. A kdyby se taková spousta odebrala, už by krajina nebyla vyrovnaná. A já bych tu neseděla sama se svými dvaatřiceti plus jedna bytostmi. Bylo by nás tu více takových. Už by nebyly volné louky, kde by se daly pást ovečky.

Každý problém má své řešení, za nímž se skrývá příležitost. Příležitost totiž není problém samotný, ale řešení, se kterým přijdete a uskutečníte jej. A definice řešení by se měla zaměřovat na ta aktivní a ne pasivní, jako je mé opuštění starostí, za něž jsem z části přece jenom zodpovědná. Jinak se to přece nedá nazývat řešením. Dobře, možná dá, ale nic se tím prakticky nevyřeší. Spíš je otázkou, jak by se někdo jako já měl s takovými věcmi vypořádat. S láskou bych chtěla pomoci a neškatulkovat se do nečinného zacházení, ale jak moc záleží na tom, co udělám a jak to vykonám? Jsem přece jen pastýřka na horských loukách se svými dvaatřiceti ovečkami a psím pomocníčkem.

Psychologie barev je studie o tom, jak barvy ovlivňují lidské chování a emoce.

Barvy jsou všude kolem nás.

A i když se nejedná o skutečnou vlastnost různých objektů, ale o pouhý výplod našeho mozku, stále nás ovlivňují, ať už si jejich psychologické působení uvědomujete či nikoli. Jak to ale celé vzniklo?

Všeobecně se věří, že schopnost barev vyvolat určité emoce je spojena se vzpomínkami, které máme na tyto specifické tóny z celého našeho života. Příkladem nám může jít zelená barva, kterou má mnoho lidí spojenou s penězi, kvůli zeleným bankovkám, či se štěstím, třeba díky zeleným čtyřlístkům.

Lidé se s tímto principem naučili pracovat, a proto se psychologie barev používá v praxi dost často. Především v marketingu a branding.

Abyste i vy měli povědomí o fungování barev na naše chování a rozhodování, připravila jsem si pro Vás ukázkou charakteristiky tří různých barev.

Charakteristika jednotlivých barev (RGB):

Červená

Červená je jednou z nejvýraznějších barev. Vyvolává velmi silné emoce od těch láskyplných až po hněv. Stimuluje chuťové buňky a zvyšuje srdeční frekvenci.

Určitě jako jednu z nejznámějších značek spojenou s touto barvou můžeme považovat Coca-Colu.

Zelená

Zelená barva je úzce spojená s přírodou. Zmírňuje duševní neklid a přináší štěstí a pohodu. Je též spojována s bohatstvím a plodností.

V 15. století byla zelená barva velmi preferována u svatebních šatů.

Modrá

Modrá barva bývá spojována s živlem vody a je dost často oblíbená u mužů. Navozuje pocity klidu a vyrovnanosti, ale často také smutku a beznaděje.

POZOR!

Člověk by určitě neměl zapomínat na kulturní odlišnosti. Barva, která někde vyjadřuje jemnost a čistotu, může jinde symbolizovat smrt.

Zdroje článku a více informací najdete např. na těchto odkazech:

<https://www.celostnimedicina.cz/psychologie-barev.htm>

<https://www.colorpsychology.org/color-psychology-marketing/>

Symbolická řeč barev. Čhödag, Tändzin

<https://www.tailwindapp.com/blog/color-psychology-in-marketing>

Kouzlo kinofilmu

V dnešní době většinou vše zaznamenáváme formou digitálních zařízení (telefony, fotoaparáty či kamerami). I ve filmovém průmyslu se dnes již setkáme hlavně s digitálními zařízeními a s kinofilmem jen výjimečně.

Ovšem přes to spouště fotografům, ale hlavně lidem schází rodinné chvíle zaznamenávané na kinofilm.

A nejhezčí věc na tom všem je, že se k němu všichni zase vrací. Už dokonce vznikají i kurzy, ve kterých se můžete naučit, jak kinofilm vyvolat, zvětšit pod zvětšovací lupou atd. V tomto článku vám sdělím několik mých důvodů, proč si myslím, že kinofilm ve světě velice chybí.

1. Větší snaha o dokonalost individuálního snímku

Kinofilm měl omezený počet snímků. Nebylo to jako dnes, kdy si můžete nafotit libovolný počet fotek a nepodařené ihned na místě smazat.

Tehdy jste se museli soustředit na to, aby fotka byla jak umístěním, neboli kompozicí, tak i nastavením clony a času uzávěrky co nejdokonalejší, protože nejenže šlo o ušetření peněz za film a za následné vyvolání, ale hlavně byla obrovská škoda, když se vám nepovedla fotka, která mohla zaujmout spousty lidí. V další řadě, pokud jste byli na dovolené, byla by škoda, kdyby vaše drahé zážitky byly k zahození.

2. Efekty bez grafických programů

Kinofilm ve fotografii má jednu úžasnou schopnost – dokáže zachytit scénu v reálných barvách, které jste viděli vlastníma očima. Ano, vím, nejspíš si říkáte, že to s digitálními fotoaparáty jde také, to zajisté. Ovšem dnes si většinou fotografie upravujeme v různých grafických programech (např. Adobe Photoshop, jeho verzi Lightroom a další). Dříve ale nic takového nebylo. Mohli jste se jen snažit udělat vše pro to, abyste scénu co nejvíce přiblížili vaší představě (díky světům, mlze, atd.), přizpůsobit váš foťák nastavením daným podmínkám, zhotovit snímek a potom už jen čekat na výsledek. Pokud se vám fotografie zdařila, byli jste opravdoví mistři. Samozřejmě tím nechci říct, že se o tutéž věc dnešní fotografové nesnaží. Stále tu jsou lidé snažící se o dokonalost fotky bez nejmenších úprav. Ale kinofilm měl v sobě jakési kouzlo.

3. Zvědavost či obavy před vyvoláním výsledku

Když jste fotili na kinofilm, nemohli jste se jen tak na místě podívat na právě pořízené snímky. Pokud byste ho totiž otevřeli, všechna vaše mistrovská díla by byla kvůli světlu zničena. Proto jste si, jak jsem již zmiňoval, museli vše dobře nastavit, abyste měli jistotu dobrého výsledku. Nemohli jste vědět, jestli vše dopadlo, jak jste chtěli. A to čekání, zdali se vám fotka povedla, bylo o to více vzrušující.

4. Vzpomínky díky hmatatelné formě

Pokud si dneska vaše digitální fotografie nevytisknete nebo si z nich nenecháte udělat fotoknihu, máte jistotu, že je neztratíte. Jenže ve většině případů si je uložíte někam na disk s domněnkou, že si je někdy v budoucnu prohlédnete, ale to se nemusí už nikdy stát, jelikož na ně můžete snadno a rychle zapomenout. Když v dnešní uspěchané době ale uklízíte a otevřete skříň, ze které najednou vypadnou fotografie z vašeho dětství, donutí vás to si sednout a prožít tyto vzpomínky znovu. A můžete to zažít jedině proto, že jsou hmatatelné. V této formě vám mohou přinést jedinečnou dávku nostalgie.

Na závěr bych rád podotknul, že nemám nic proti digitálu (sám s ním pracuji a fotografie upravuji v editoru), jen si myslím, že je škoda, aby kinofilm upadl v zapomnění v dnešním moderním světě.

Skating Polly je americká kapela, kterou založily Kelli Drew Mayo (narozena 29. 3. 2000) a její nevlastní sestra Peyton Mckenna Bighorse (narozena 11. 7. 1995). Kapela byla založena v roce 2009. V roce 2017 se k nim připojil i bratr Kelli, Kurtis Lee Mayo. Řadí se mezi žánry: punk rock, indie pop, riot grrrl a grunge.

Fuzz Steilacoom je třetí album, které kapela Skating Polly vydala. Album vyšlo na jaře roku 2014. Velké množství lidí se může pozastavit nad věkem děvčat, protože se diví, že takhle mladá děvčata mohou být hudebně tak nadaná, aby si zasloužila profesionální nahrání a následné vydání alba. Při poslechu alba se člověku hodně rychle mění nálada, protože Skating Polly dokázali elegantně přeskakovat mezi různými žánry, a to klidně i během jedné skladby. Některé kapely se snaží o podobné míchání žánrů, ale málokteré se to povede tak dobře jako Skating Polly. V celém albu lze slyšet inspirace od mnoha jiných hudebníků. Jelikož je těch inspirací opravdu hodně a jsou velmi různorodé, nemůžeme mluvit o napodobování nějakého hudebního stylu, ale spíše o tvoření úplně nového stylu spojením mnoha jiných stylů. Po textové stránce je celé album také zajímavé, některé texty mají význam pochopitelný hned po prvním poslechu, jiné si potřebuje posluchač přečíst a více se nad nimi zamyslet. Díky tomu jsou texty různorodé a nezačnou člověka jen tak nudit.

Fuzz Steilacoom bych doporučil komukoli, kdo hledá něco nového. Samozřejmě že album nemůže zaujmout každého, ale má v sobě hodně inspirací z punkové a popové hudby, díky tomuto má potenciál zaujmout velké množství lidí.

Recenze automatu

Nedávno nám do školy přibyly nové automaty a s nimi i naděje, že nebudeme celý den hladovět, když si zapomeneme objednat oběd. No a abyste si svoji svačinu vybrali dobře, máme tu pro vás menší recenzi na pár zvolených produktů.

Prvními položkami na seznamu jsou Smile gummies a Smile gummies apple. S klasickými Smile gummies, které všichni důvěrně známe určitě nešlápnete vedle. Mezi jednotlivými příchutěmi vyhrává zlatou medaili červená. Je chutná, všeobecně oblíbená, a podle jednoho z našich ochutnavačů „procítěná“.

U Smile gummies apple to tak jednoduché nebylo, v balení je jich méně než u klasických, jsou podstatně tvrdší a po cukru, ve kterém jsou obalené, vám na lavici zůstane nepořádek.

pro tip: ani jeden druh Smile gummies však většinou v automatu nevydrží déle než pár hodin, takže pokud na ně máte záľusk, přijďte hned po doplnění.

Smile gummies ★★★★★

Smile gummies apple ★★

Jako další tady je Kinder Bueno. Doporučujeme ho pro každou příležitost včetně snídaň, svačiny, oběda a večeře. Nemáme k němu žádné připomínky, kromě jediné, a tou je že se při pádu z vrchní poličky automatu velmi často zlomí. I přes tuto malou vadu je naší nejoblíbenější položkou na dnešním seznamu a dáváme mu 5/5.

Kinder Bueno ★★★★★

Magdalenu hodnotíme vesměs pozitivně, i když i ona má své mouchy. Jednou z nich je, že neobsahuje žádnou náplň. Tento nedostatek sice konečné kvalitě až tolik neuškodí, ale způsobí ztrátu nějakého toho bodíku. Díky tomuto nedostatku to Magdalena nedotáhla dál, než na svačinu se statusem basic muffin.

Magdalena ★★★

Posledním produktem dnešní recenze jsou křupavé Krambals bruschetta green olive and sea salt, které nás bohužel dost zklamaly. Jejich chuť je nevýrazná a nezajímavá. Doporučujeme je proto raději dobrovolně odevzdat vašim hladovým spolužákům, kteří jimi snad nepohrdnou.

Krambals bruschetta green olive and sea salt ★

Děkujeme sponzorům Michalovi, Filipovi, Ruhymu a Tondovi

Beran (21.3.-20.4.)

Tento měsíc budete neustále narážet hlavou do zdi bez jakéhokoliv rozumného důvodu. Jestli chcete být na tuhle tvrdou budoucnost připraveni, tak je pro vás nejlepším řešením nosit neustále přilepený polštář na čele.

Aktivity vhodné pro dnešní den:

Ležet v posteli a koukat do stropu.

Býk (21.4.-21.5.)

Začátek tohoto měsíce věnujete tvrdé práci a budete velmi dřít, protože jste pracovitě osobnosti. Na písničku „Korálky od Natálky“ budete navlíkat korálky ve všech odstínech zeleně.

Aktivity vhodné pro dnešní den:

Jezdit výtahem nahoru a dolů.

Blíženci (22.5.-21.6.)

První dny v měsíci budete nadšeně chodit po obchodech a nakupovat věci v povánočních slevách a v posledních je budete házet do popelnic, protože už nejsou váš styl. Tohle by se ekoaktivistům nelíbilo!

Aktivity vhodné pro dnešní den:

Sbírat nedopalky od cigaret a vytvořit z nich mistrovské dílo.

Rak (22.6.-22.7.)

Tento měsíc pro vás bude velmi emotivní. Každý týden si vylosujete z pytlíku nálad emoci, která vás bude celý týden doprovázet. A pro začátek měsíce to je **EXTREMNÍ CHUŤ MANIPULOVAT S LIDMI**. Gratuluj!

Aktivity vhodné pro dnešní den:

Jít si do zásoby koupit balíčky kapesníků a čokolády.

Lev (23.7.-22.8.)

V tomto měsíci se budete neustále dívat na váš odraz v každé jedné výloze, kterou potkáte. Dejte si však pozor, protože poslední pondělí v měsíci za vámi přijde nějaký falešný přítel, aby vám ze žárlivosti oznámil, že vám ta hnědá ale vůbec nesluší.

Aktivity vhodné pro dnešní den:

Rozbít zrcadla vařečkou.

Panna (23.8.-22.9.)

Konečně se na vás usmálo štěstí v podobě finančního daru.

Na záchodě vás bude čekat toaletní papír se vzorem bankovek.

Jestli ho využijete svědomitě nebo si s ním utřete prdel je už na vás.

Aktivity vhodné pro dnešní den:

Louskání literatury na WC.

Váhy (23.9.-23.10.)

Sedmnáctého dne v tomto měsíci se vám rozbije telefon

a přijdete o veškerý důkazný materiály v podobě screenshotů zpráv s ostatními.

Jak teď budete dokazovat vaši pravdu?

Aktivity vhodné pro dnešní den:

Koupit si novou váhu.

Štír (24.10.-22.11.)

Při pletení pavučin se rozhodnete, že do nich polapíte většinu svých přátel.

Proč nezačít nový rok s novými lidmi kolem sebe?

Aktivity vhodné pro dnešní den:

Koupit si v hračkářství elektrického pavouka.

Střelec (23.11.-21.12)

Jedenáctého dne v měsíci vás čeká návštěva zubaře.

Kvůli neskutečnému strachu z doktorů vás nenapadne nic lepšího než si slepit rty vteřinový lepidlem. Dobře pro vaše okolí, aspoň budete konečně držet hubu.

Aktivity vhodné pro dnešní den:

Nahánět tučňáky v zoo.

Kozoroh (22.12.-20.1.)

Jelikož se rádi inspirujete filmy z vašeho dětství, vytvoříte dvě malé chobotničky z plastelíny. Bohužel vás musím zklamat, chodit ani mluvit nebudou.

Aktivity vhodné pro dnešní den:

Strčit hlavu do piana.

Vodnář (21.1.-20.2.)

Vaše veškerá novoroční předsevzetí končí v tomhle měsíci.

Plakat nemusíte, přece jen je z toho už tradice.

Aktivity vhodné pro dnešní den:

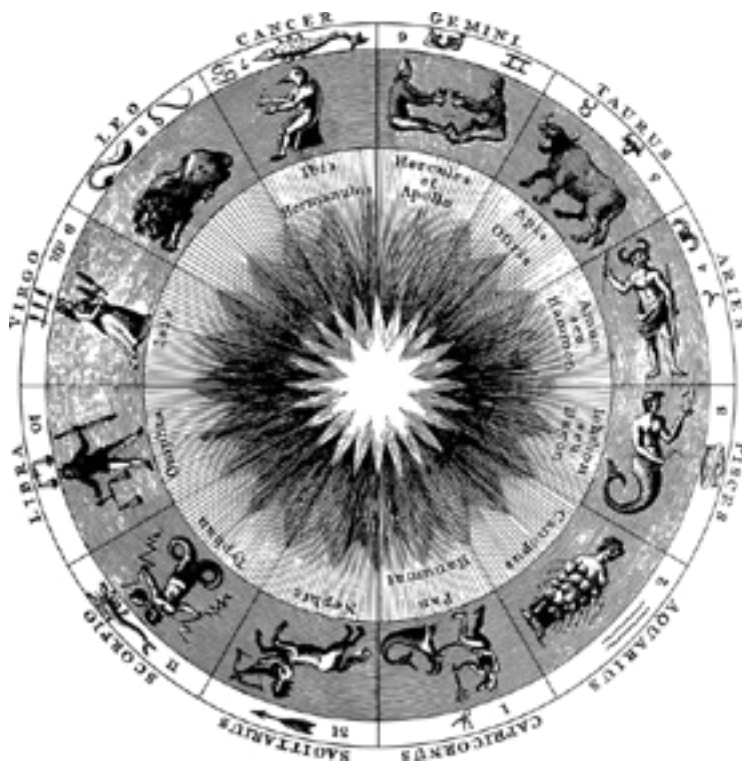
Chytat raky.

Ryby (21.2.-20.3.)

Tento měsíc bude dobré plavat proti proudu, protože se objeví nový trend extrémní přirozenosti, a to není zrovna vaše parketa.

Aktivity vhodné pro dnešní den:

Koupit si plešku.

zima
2022

CHC

Creative Hill College

Tereza Vehovská